

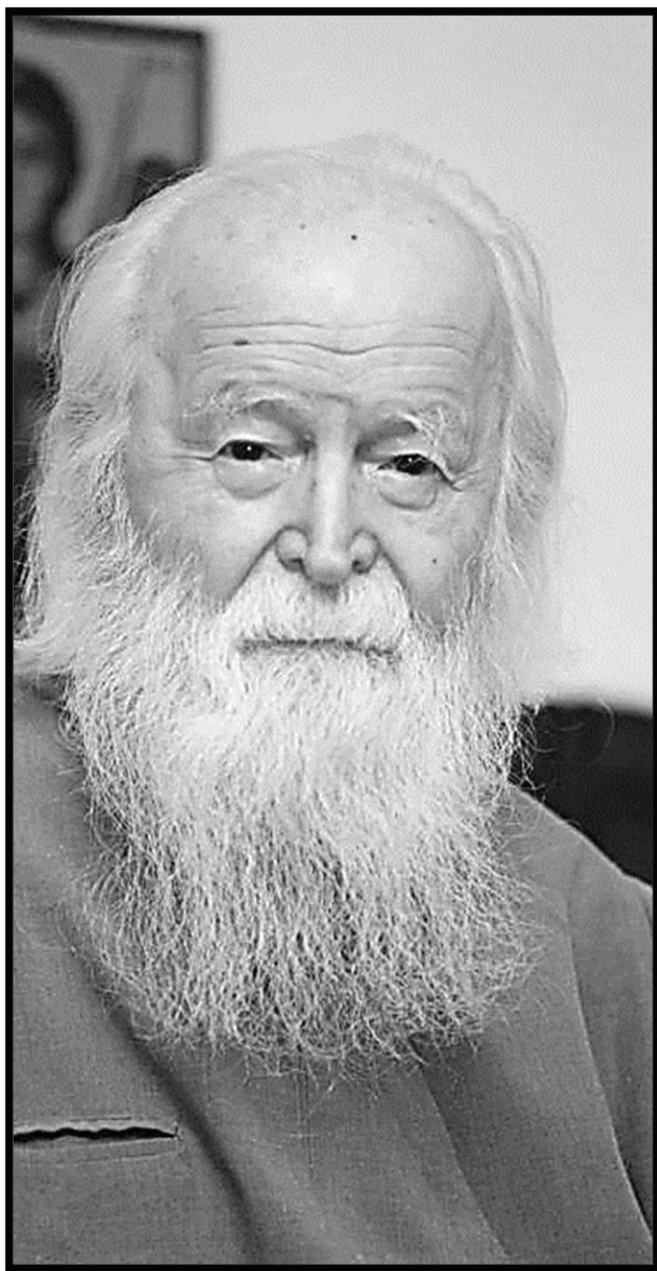
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cu cât suferă mai mult omul din afară, cu atât înflorește cel dinăuntru.”

– Varnava Anahoretul (Limonariu)

Nr. 475 / 19 februarie 2023

**PĂRINTELE
SOFIAN BOGHIU**

1912 - 2002

SUNTEM CU ADEVĂRAT CONȘTIENȚI DE ZIUA JUDECĂȚII?

Când omul pierde din vedere finalitatea spre care se îndreaptă vremelnica sa petrecere în această lume, el își organizează o viață plată, cenușie, o viață cu doar două dimensiuni. El nu mai știe să privească spre înălțimi sau spre adâncuri, ci se interesează doar de ceea ce este imediat în jurul său, întocmai ca o vietate care se mișcă doar pe lungime și pe lățime. Dar existența duhovnicească ne cere, după cuvântul Apostolului Pavel, să înțelegem *împreună cu toți sfinții care este lărgimea și lungimea și înălțimea și adâncimea* (Efeseni 3, 18).

Pentru cel care-și luminează traiul cu gândul la piscurile Dreptei Judecăți, lumea se schimbă la față: ea nu mai este întâmplătoare, nu mai este supusă nimicirii veșnice sau bunului nostru plac, ci într-însa se manifestă intențiile și hotărârile lui Dumnezeu ce se vor vădi la un timp anume. Cugetarea la Dreapta Judecată transformă de pe acum lumea într-un

loc sfânt. Faptul că Stăpânul întregii zidiri îți va cere la un moment dat socoteală de felul cum te-ai comportat în ea te obligă să te porți cu atenție, să-ți dai și mai bine seama de valoarea lucrului mâinilor lui Dumnezeu. Realitatea Judecății Viitoare devine astfel cel mai puternic temei pentru o justă apreciere, pentru o revalorificare a lumii în perspectiva dimensiunii eternității.

Gândul la Judecata Universală rodește în viața noastră și în alt chip. Pentru a înțelege despre ce este vorba, să medităm asupra următorului fapt biblic: căderea omului s-a produs sub pomul cunoștinței binelui și răului, atunci când protopărinții noștri au uitat că nu le este permis totul. Și astăzi rădăcina păcatului continuă să stea pentru om în același gând: nu cumva ne este permis totul? Nu cumva ne este îngăduit orice? Chiar dacă legile omenesci din afară îmi pun oarecare piedici, nu pot eu, oare, știut numai de mine însumi, să fac ce-mi place?

Faptul că vom trece printr-o Judecată Finală ne ajută de pe acum să înțelegem că omul e încadrat într-o ordine, într-o rânduială, de păstrarea căreia este răspunzător. Eu sunt dator să mă port cu cei din jurul meu nu după voia mea, adesea rătăcită datorită păcatelor, ci după o rânduială de peste noi ce mă ocrotește deopotrivă și pe mine, și pe ei.

Dreapta Judecată devine astfel – pentru cel care îi înțelege rostul – un adevărat temei de comuniune socială. În numele ei suntem chemați să realizăm încă de pe acum o

nemincinoasă împreună-trăire, o viețuire obștească într-un duh de dragoste și de îngăduință. Omenirea în ceasul Judecății va apărea ca un singur trup de obște și atunci ni se va cere fiecăruia socoteală de ceea ce am făcut cu fratele nostru, care este un mădular al aceluiași trup obștesc. De aceea, frica și cutremurul pe care în mod firesc trebuie să le trezească în noi amintirea Judecății din urmă nu sunt nicidecum niște simțăminte josnice și oarbe, ci ele se nasc, dimpotrivă, din înaltul sentiment al responsabilității față de cei din jur și față de mine însumi.

Prin faptul că vom fi chemați să răspundem de noi înșine în fața lui Dumnezeu se vedește pentru mine încredințarea că eu am o misiune de îndeplinit pe acest pământ, sunt răspunzător de mine însumi, reprezint deci o valoare în ochii Domnului meu. De aceea, trebuie să mă port cu grijă duhovnicească nu numai față de cei din jur, ci și față de mine însumi (aceasta însemnând cu totul altceva decât egoismul).

În sfârșit, o altă împlinire de sine, prilejuită în acest veac de așteptarea trezvitoare a Judecății Viitoare, este îndepărtarea credinciosului de la judecățile dinainte de vreme, adică de la clewetirea și osândirea aproapelui. De-abia la confruntarea finală a lumii cu Dumnezeu se va descoperi cu adevărat distincția dintre bine și rău. Binele și răul nu sunt cu adevărat limpede deosebite decât în ochii Celui Atoateștiutor; de aceea, Lui singur I se cuvine să facă despărțirea absolută, definitivă, între ele, la sfârșitul

veacului. Căci numai Dumnezeu singur cunoaște planul de ansamblu și intenția ultimă a întregii Sale Creații.

Noi, făpturile Lui mărginite, trăind o existență limitată, având posibilități restrânse de cunoaștere, nu putem să ne dăm seama de adevăratele urmări și semnificații ale actelor semenilor noștri. Pentru aceasta, oricine judecă pe aproapele său se substituie lui Dumnezeu și se așază singur sub osânda Judecății care este nemilostivă celor ce judecă. În virtutea marii întrebări de la sfârșitul veacului, viața noastră se cere trăită în duhul osândirii de sine și nu de aproapele, singura cale prin care nu avem nimic de pierdut, ci numai de câștigat.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

VALERIU GAFENCU

† 18 FEBRUARIE 1952

DUMNEZEU MI-A DĂRUIT LIBERTATEA SUFLETULUI PRIN TRĂIREA IUBIRII

În lupta cu puterile întinericului, cu gândul la Dumnezeu, mi-am găsit pacea în rugăciune. Și-ntotdeauna mă gândesc că Bunul Dumnezeu, în dragostea-I nemărginită pentru oameni, ne trimite încercarea suferinței, ca prin ea să ne purificăm de păcate, să ne învățăm a renunța cu bucurie la tot ce-i trecător și să ne îndreptăm cugetele spre Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru. În suferință m-am putut cunoaște pe mine însumi, mi-am putut cunoaște

goliciunea și nimicnicia. Azi mă văd un păcătos, cel mai păcătos om. Și când am privit în adâncul inimii mele, am găsit acolo darul neprețuit al Iubirii, Izvorul tuturor virtuților, pe care Dumnezeu l-a sădit în om spre cultivare și desăvârșire. Si eu, ca un rob ticălos, am nesocotit o viață întreagă acest dar (...). Azi mulțumesc din tot sufletul pentru toate suferințele și umilințele prin care mi-a fost dat să trec, căci ele m-au adus la conștiința păcatului și m-au făcut să înțeleg că singura cale care duce la mântuirea Neamului este Calea evanghelică: Hristos. Cu fiecare mică jertfă de iubire trăiesc o bucurie mare, unică. Din renunțări îmi culeg mulțumirea și sufletul mi-i însetat de dăruirea totală pentru Hristos (...). De multă vreme am luat hotărârea de a trăi curat, în Duh creștin. Sunt fericit, căci dacă mi-i îngrădită libertatea fizică de către legile omenești, prin zidurile închisorii, în schimb Dumnezeu mi-a dăruit libertatea sufletului prin trăirea Iubirii – și această libertate este bunul suprem pe care l-aș fi putut câștiga în lumea aceasta plină de deșertăciuni.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

SĂPTĂMÂNA BRÂNZEI/ALBĂ

În această săptămână nu se mai consumă carne (a nu se confunda, deci, cu harți) iar în zilele de miercuri

și vineri se face dezlegare la ouă, lapte, brânză și peste. Săptămâna albă are, de asemenea, și un sens profund pedagogic.

Pe de o parte, această perioadă îl întărește din punct de vedere duhovnicesc, pe credincios, pentru zilele de post care urmează, fie prin cântările de la strană, fie prin ansamblul rânduielilor liturgice specifice acestei săptămâni. Important de menționat este faptul că, din ziua de miercuri a săptămânii albe și până în ziua de miercuri a săptămânii Mari se rostește rugăciunea Sfântului Efrem Sirul – „Doamne și Stăpânul vieții mele”, însoțită de metanii – o altă formă de familiarizare cu nevoia pe care o vom săvârși de-a lungul întregului post.

Pe de altă parte, înțelegem aceste dezlegări și ca pe o pregătire fizică sau trupească a creștinilor pentru postul care va veni.

Îngrijindu-se de cele ale trupului, Biserica îi obișnuiește pe credincioși cu practica postirii (prin abținerea de la consumul de carne), permițându-le, totuși, să se întărească pentru cele 40 de zile în care se vor osteni, cu produse din lapte, ouă și pește. Albul acestor alimente simbolizează haina luminoasă a postului pe care urmează să-l începem.

Săptămâna albă ne mai amintește și de viețuirea primilor oameni în Rai, unde ei nu consumau carne. Consumul cărnii și al sângelui începe în neamul omenesc abia după momentul căderii în păcat. De aceea, aceste șapte zile sunt și un chip al înălțării, al întoarcerii noastre la starea cea dintâi și în Împărăția Cerurilor.

O altă particularitate a acestei perioade este și faptul că, în zilele de miercuri și vineri nu se săvârșește Sfânta Liturghie, fiind zile aliturgice.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți <i>21 februarie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă <i>25 februarie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>26 februarie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie <i>→ Duminica izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsatului sec de brânză)</i>
	18:00	Vecernia Iertării

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București